

Nästan diffus men glimmande

- Lars-Gunnar Bodin

2 sept - 8 okt 2017

I Bodins kompositioner finns det en färg som återkommande används för att beskriva alltifrån väder, oformliga klickar, personer och känslor till mer eller mindre abstrakta rum. Nämligen färgen blå, en färg som har en lång sociokulturell historia och har fått symbolisera såväl de klassiska elementen och det överjordiska som klasstillhörighet och politisk hemvist. Vår världs kanter och djup är blåa, det blå är då ljuset som gått vilse. Ljuset vid den blå änden av färgspektrat klarar nämligen inte av att färdas hela vägen från solen till oss. Det sprids ut bland luftens molekyler och vattnets partiklar. Kanske förutsätter mötet med Lars-Gunnar Bodins kompositioner att vi går just vilse. Passerar det välbekanta och välkomnar det okända, det oförklarliga och undanglidande.

Bodins kompositioner ber oss att omförhandla distinktionen mellan ljudet och dess historia, det slumpartade och det planerade, det allvarliga och det absurda, mellan ljud och oljud. I sina konstnärliga undersökningar utforskar han språket, verklighetens olika dimensioner och teknologins frigörande potential och utveckling.

Oavsett om det rör sig om ljud, text, bild eller en kombination av de tre förutsätter mötet med Bodins kompositioner att vi lyssnar. Men vad innebär det egentligen att lyssna? Sociologen Pierre Schaeffer menade att såväl den komponist som lyssnare som ägnar sig åt konkret musik måste lära sig att separera ljudet från dess historia. Inom den konkreta musiken är det därför, enligt Schaeffer, ingen skillnad mellan ljudet av en fiol och ljudet av ett tåg som passerar. I båda fall rör det sig om *ljudande objekt* (*L'Objet Sonore*). För att lyssna på konkret musik bör därför lyssnaren tillägna sig denna särskilda lyssningsteknik, av Schaeffer kallad det *reducerade lyssnandet* (*écoute réduite*).

Mediehistorikern Kate Lacy menar att vi i en samtid som är besatt av kommunikation måste betrakta lyssnandet inte som en passiv motsats till talandet utan som en aktiv handling. I samtida litteratur om lyssnande menar andra forskare som Susan Brickford att vi måste sluta lyssna enbart till det vi vill eller förväntar oss att höra. För att vårt lyssnande ska ha en transformerande eller politisk potential måste det innehålla ett mått av oförutsägbarhet. Enligt Brickford medför lyssnande därför en risk, en risk att det vi hör faktiskt kräver av oss att vi förändras. Vi bör alltså öppna för det ohörda och oväntade.

Konstnären Lars-Gunnar Bodin räknas till pionjärerna inom elektroakustisk och konkret musik, konkret poesi och text-ljud-komposition i Sverige. Bodins konstnärliga verksamhet sträcker sig över mer än 50 år och inkluderar ljud, text och bild. Större delen av det konstnärliga arbetet har pågått bara ett stenkast härifrån, i ateljén i Norrtuna, strax utanför Gnesta. Vi presenterar nu utställningen *Nästan diffus men glimmande* i vilken vi lyfter fram ett urval av Bodins ljud-, bild- och text-ljud-kompositioner. Det numera kanoniserade multimedieverket *Clouds* (1976) presenteras i ny form i den mindre utställningssalen. I vår större sal presenteras *Enbart för Kerstin* (1992) och *Dizkus* (1996) tillsammans med tre bildverk och de fyra utgivna kompositionerna *Seance 4* (1965), *From any point-44.1* (1968), *Liptons Äventyr* (2003) och *Blottlagda händelser och skeenden ur ett dolt förflutet* (2009).

Under vernissagen 2 september klockan 15.00 framför Lars-Gunnar Bodin text-ljud-kompositionen *Amiralen kluckar i halmen* och saxofonisten Jörgen Pettersson två av Bodins kompositioner skrivna för bassaxofon.

Utställningsgrupp:

Sebastian Dahlqvist (curator), Signe Johannessen, Erik Rören,
Peter Olsén och Emanuel Hallklint.